

Túlélőtábor a sarkkörön túl - Norvégia meghódítása -

Mint ahogy sokan már hallottatok róla, idén először megrendezésre került az első nemzetközi tábor Williams-szindrómával élő fiatalok számára az Európai Williams Szindróma Szövetség (FEWS), ezen belül is Norvégia szervezésében 2005. 07. 12-től 2005. 07. 19-ig „Fedezd fel a természetet az éjféli nap alatt” címmel.

A táborban Belgium, Németország, Nagy-Britannia, Írország, Svédország és Magyarország képviselte magát két-két Williams-szindrómával élő fiatal és egy kísérő személyében. Norvégia, mint házigazda négy fiatal és két kísérőt is küldhetett. Magyarországot Kováts Noémi, Nagy Gábor és jómagam képviselte.

A tábornak az Északi-sarkkörön túl az Atlanti-óceán partján elhelyezkedő apró sziget Sommaroy adott otthont. A szállásunk egy kis faházikó volt amely három hálószobával, 2 fürdőszobával és egy amerikai konyhás nappalival rendelkezett. Minden házikóban két ország csapata lakott. Mi a németekkel laktunk együtt.



Eric (27) és Vincent (16) Susan (22) vezetésével érkeztek. A nyelvi problémák ellenére nagyon közel kerültek egymáshoz a mieinkkel. Ebben sokat segített a zene, a tánc, az UNO kártya, na és persze a nagy falatozások és chips evések.



A reggelit mindig a többi országgal közösen a hotel épületében fogyasztottuk el, de az ebédről és a vacsoráról a házaknak külön kellett gondoskodniuk.

A rengeteg élményt és programot, ami ezalatt a nyolc nap alatt ért minket, talán legjobb, ha napokra bontva mesélem el, de azt hiszem a képek néhol minden szónál többet árulnak majd el.

1. nap

A táborba való elutazást már önmagában is egy kisebb túlélőtúrának vehetjük, hiszen reggel 7 órakor indult a gépünk Ferihegyről és 15:45 körül értünk Tromsoba ahonnan még egy óra buszozás várt ránk Sommaroyig.

Osloban találkoztunk a többi táborozóval. Fantasztikus volt, ahogy a fiatalok találkozásukkor rögtön nyitottak voltak egymás felé, beszélgettek, kérdezősködtek egymástól. Legtöbbjük nagyon jól beszélt angolul (előfordult, hogy minket kísérőket is kiségtettek egy-egy szóval).



A közös bevásárlás után busszal mentünk Sommaroyba végig a csodálatosan szép Atlanti-óceán partja mentén.



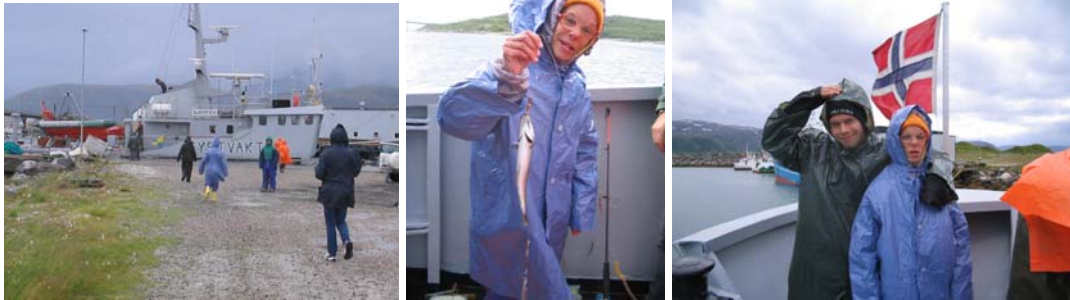
A gyors kipakolás után következett a közös vacsora, ami már oldott hangulatban folyt az utazás fáradalmi ellenére is.

2. nap

A hotelben elfogyasztott közös svédasztalos reggeli után, immár kipihenve indultunk neki ennek a napnak. A rossz idő ellenére - kb. 10 °C körül volt a hőmérséklet, fúj a szél és kisebb megszakításokkal zuhogott az eső, így elmondható, hogy Norvégia valódi sarkköri viharokkal fogadott bennünket - elkezdődtek az ismerkedési, névtanulós, kapcsolat építő játékok, amelyet Susan, Lindi (belga kísérő) és jómagam állítottunk össze. Mindenki nagyon aktívan részt vett ezeken a játékokon és nagyon figyeltek egymásra.



A délutáni program hajókázás volt egy igazi óceánjáró halászhajón, amit a parti őrség bocsátott a rendelkezésünkre teljesen ingyen, amit ezúton is köszönünk nekik. Természetes, hogy halászhajón utazva mi sem hagyhattuk ki a horgászás örömeit. Próbálkozásainkat bőséges fogás koronázta. Kirándulásunkra elkísért minket a Norvég Királyi Televízió (NRK1) néhány munkatársa is és a táborról készült riportfilmet a híradóban láthattuk viszont.



Vacsorára a saját magunk fogta halakat fogyasztottuk a belgákkal és az egyik norvég csapattal együtt. Bár személy szerint én nem voltam oda a halért előtte, azon az estén Isten bizony megszerettem, hála a jobbnál jobb norvég recepteknek és fogásoknak na meg persze a friss tengeri halnak.



Este került sor a svédek bemutatkozó előadására, akik tangóharmónika kísérettel énekeltek svéd balladákat. A svédekkel egyébként különösen jó barátságot sikerült kialakítanunk.



3. nap

Másnap kicsit nehezen ébredtünk, hiszen az éjszakai világosság miatt (ott most fél éves nappal van) nehezen jött álom a szemünkre. A reggeli után Olimpiai játékokat szerveztünk Lindi vezetésével, ahol valóban nem a győzelem, hanem a részvétel volt a fontos.



Délután nagy kihívások elé állítottak minket. Ellátogattunk ugyanis a Természet Kihívása nevezetű helyre, ahol a magasságtól való félelmünkkel kellett szembenéznünk. Nem csak a fiataloknak, hanem a kísérőknek is problémát jelentett a 10 méter magas póznáról való leugrás, vagy éppen a szintén abban a magasságban kifeszített kötélrel való átsétálás indák segítségével. A gyerekek hihetetlen bátorságról tettek tanúbizonyságot hiszen 5 méter magasból is le mertek ugrani.



Amíg a csoport egyik fele a póznákon mászkált, a csoport másik felének különböző játékokat szerveztek pl.: mocsárjárás, rénszarvasvadászat, kötélfogó.

Vacsora után került sor a mi bemutatkozásunkra, amely során népdalokat adtunk elő hangszerkísérettel (Noémi citera, Gábor dob, én furulya), táncoltunk, majd végül egy népi játékot tanítottunk a többieknek (Elvesztettem zsebkendőmet...). Nagyon sokat készültünk az előadásra ami meghozta gyümölcsét, hatalmas sikerünk volt. A műsor végén többen odajöttek hozzánk, érdeklődtek a citeráról és a színek alapján ki is próbálták, többen a dob pergő ritmusára táncolgattak vagy a Magyarországról szóló könyveket nézegették.



4. nap

Ezen a napon látogattunk el az északi világ központjába, Tromsoba, a gyönyörű norvég kikötővárosba. Először a Polaria múzeumot látogattuk meg, ahol egy a norvég fjordokról szóló filmet tekintettük meg, majd a jeges medve barlangjába is bekukkanthattunk. Az akváriumokban lakó szebbnél szebb mélytengeri halakkal és tengeri herkentyűkkel ismerkedhettünk meg, nem beszélve a nagy szemű és hosszú bajszú fókákról.



Libegővel mentünk fel aztán a Floy hegy csúcsára, ahol elfogyasztottuk az ebédünket és miután kigyönyörködtük magunkat a kilátásban hógolyócsatába kezdtünk az egyik megmarad hófolton.



Délután szabad városnézés és vásárolgatás volt Tromsø központjában. Vacsoránkat az ottani Burger Kingben fogyasztottuk el.



Visszatérve Sommaroyba megcsodálhattuk az ír koboldok bemutatkozását és Brian csodálatos zongorajátékát (saját szerzeményét adta elő), ami nem sok szemet hagyott szárazon. És mivel az idő kezdett szerencsésen jobbra fordulni este volt lehetőségünk körbeülni a tábortűzet és hagyományos norvég kolbászt süttögetni.



5. nap

Már kezdett a csapat kicsit elfáradni, azt hiszem mindenkit megviselt egy kicsit a viharos időjárás és a zsúfolt programok, ezért egy pihenő napot iktattunk be. Felfűttettük a szaunát és a melegvizes dézsákat aztán irány az óceán. (azt hiszem az óceánban fürdőzés leginkább minket kísérőket lelkesített fel, hiszen a nagyon hideg víz miatt csak mi merészkedtünk a mélyebb vízbe.)



Este láthattuk Belgium és Anglia bemutatkozását. A belgák képeket mutogattak országuk nevezetes épületeiről és műalkotásairól, az angolok pedig a FEWS történetéről meséltek és az angol humor gyöngyszemeivel szórakoztattak minket.

6. nap

A közelben lévő kisállatkertbe látogattunk el, ahol a libák, tyúkok és tengerimalacok mellett azért találkoztunk néhány valóban különleges állattal is.



Délután kis motorcsónakokkal keltünk vízre, szintén halászni Albert (svéd kísérő) és Frode (norvég kísérő) vezetésével. Sikerült néhány igen különleges halat fognunk, mint pl.: makréla, vagy a tűzpiros naphal. A nagy szél azonban elég nagy hullámokat keltett még a szigetek között is

aminek a következményeként a halászat vége felé mindannyiunknak sikerült megtapasztalnia mi is az a tengeribetegség.



Este a németek és a norvégok bemutatkozását nézhettük meg, akik népdalokat énekeltek és zongoráztak. A már azóta hagyományá váló táborüzem azonban elmaradt, hiszen 10 órakor elindultunk megmászni a közeli Hillesoy hegycsúcsot abban a reményben, hogy megpillanthatjuk a tetejéről az éjféle napot. A hegy megmászása sem bizonyult könnyű feladatnak a meredek sziklás hegyoldaloknak és a bokroktól láthatatlanná váló pocsolyáknak köszönhetően. A fiatalok azonban nagyon ügyesen, szinte minden panaszkodás és lázongás nélkül feljutottak a csúcsra. Ezúttal is le a kalappal előttük. Az éjféle napot sajnos nem láthattuk a felhők miatt, de a csodálatos kilátás az óceánra és a környező szigetekre kárpótolt minket a hegyezés fáradalmiért. A szállodához már kocsikkal vittek vissza minket egy, a hegy belsejében kanyargó alagúton keresztül ahol a szemfülesebbek akár trollokkal is találkozhattak.



7. nap

Már mindenkin érződött a közelebbi búcsúzás hangulata, mindenki csomagolt, készülődött, takarított. Délután azonban várt még ránk egy utolsó közös móka, egy tájékoztató verseny Alan (ír kísérő) és Mike (angol kísérő) szervezésében. Különböző állomásokon különböző feladatokat kellett teljesíteniük a kis csapatoknak amikért a részt vevő országok zászlajait gyűjthették össze. A végén ünnepélyes díjkiosztás keretében mindenki névreszóló oklevelet kapott teljesítményéért.



A búcsú partyra a hotelben került sor, ahol a közösen elfogyasztott finomságok után beszédek sora következett. Mindenki elmondhatta gondolatait és érzéseit a táborral kapcsolatban. Természetesen nem volt hiány sírásban és nevetésben sem. Gábor egy norvég dal refrénjével mondott köszönetet a norvég szervezőknek a valóban nagyon jó szervezésért, programokért és magukért az itt átélt élményekért. Az azt követő búcsúbulin sokat táncoltunk és beszélgettünk.



8. nap

A búcsú napja. Becsomagoltuk az utolsó dolgokat is felhurcolkodtunk a 8 órakor induló buszra. Tromsóban már mindenki csendes volt, izgultunk az előttünk álló hosszú utazás miatt és persze szomorkodtunk a búcsúzás miatt. Osloba érkezvén szétszóródtunk, ki-ki szaladt a saját gépéhez. Nekünk még volt időnk egy fánk elmajszolására majd müncheni átszállással már mi is Budapest felé vettük az irányt, immár gyakorlott repülőkként. 6 óra tájban értünk Ferihegyre ahol kis családjaink már vártak ránk.



Hogy miért is volt különleges ez a tábor?

Több szempontból is tanulságos és különleges volt. A fiatalok szempontjából nagyon jó lehetőség volt hogy találkozzanak más országból jött, szintén Williams-szindrómával élő társaikkal, megismerkedhettek más népek kultúrájával, életmódjával, szokásaival, megtapasztalhatták milyen egy idegen országban, idegen nyelven kommunikálni, ráéreztek a nyelvtudás jelentőségére és napról napra bővült a szókincsük. Tanultak egymástól és a szótárt lapozgatva, megtapasztalhatták milyen nyelvismerettel vagy éppen anélkül kommunikálni, láthatták, hogy a média érdeklődik irántuk és szerepelhettek egy külföldi televízió híradójában. Rájöttek, hogy sokkal több dologra képesek, mint ahogy azt bármikor is gondolták magukról (vagy éppen mi gondoltuk volna róluk), nem beszélve arról, hogy gyönyörű helyeken járhattunk és az Atlanti-óceánban fürödhettünk. A tábor azonban nekünk kísérőknek is nagy kihívást jelentett. Nekünk is meg kellett küzdenünk a rossz idővel, a póznákkal, a hegygel a néha felmerülő nyelvi gondokkal és persze a mindennapi élet nehézségeivel pl.: a főzés beillesztése a napirendbe ill. kitalálni melyik az az étel amit mindenki megeszik és mi is el tudjuk készíteni. Úgy érzem ez alatt az idő alatt nem csak a gyerekeket ismertem meg sokkal jobban, hanem saját magamat is.

Köszönetet szeretné(n)k mondani mindezért:

- Arne Fedjenek a norvég szervezőnek a sok munkáért és odafigyelésért
- Az MWSzT-nek és ezen belül is Pogány Gábornak és Zsuzsának akik nem csak anyagilag támogatták ezt az utazást és az előkészületeket, hanem emberileg is mindig számítani lehetett rájuk és mindvégig bizalmukról biztosítottak.
- A FEWS-nak a tábor szervezéséért és támogatásáért.
- A Youth for Europe pályázatnak, amely fedezte kinti tartózkodásunk költségeinek nagy részét, valamint az NCA Nemzetközi Civil Kapcsolatok és Európai Integráció Kollégium 00119/23/05 számú pályázatának, mely az utazási költségekhez járult hozzá.
- Farkas Magdinak és Kovács Katinak a műsor megtervezésében és begyakorlásában nyújtott segítségükért.
- Nem utolsósorban pedig Gábornak és Noéminek, amiért olyan ügyesen vették az akadályokat és mindvégig nagyon rendesek és megbízhatóak voltak és persze a szüleiknek akik részéről nagy bátorság volt elengedni a gyerekeket, szinte a világ végére és mert az előkészületek során is mindenben számítani lehetett rájuk.

Köszönöm a bizalmat ami lehetővé tette, hogy átéljük közösen mindezen élményeket!

Barna Beáta

És végül néhány kép csak úgy. :-)

